

РЕШЕНИЕ

№ 3102

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав, в публично заседание на 14.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6491** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на З. Г. М., ЕГН: [ЕГН], гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник - адв. Я. С., САК, срещу Заповед рег. № 513д – 5988 от 06.06.2024г. с която е постановен отказ от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 14 от ЗЧРБ, за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен – постановен в нарушение на процесуалните правила, материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят счита, че в обжалваната Заповед няма достатъчно ясни конкретни и подробни мотиви, от които да стане ясно защо е постановен отказът. Излага доводи, че със Заповедта се накърнява правото ѝ на семеен живот, както на нея така и на нейния съпруг. Сочи, че не са представени никакви относими документи, въз основа на които да се установи достоверността и основателността на включването на съпруга ѝ във въпросния масив. Твърди, че по никакъв начин не се доказват основанията на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ за включване на съпруга и в списъка по чл.21а, ал. 1 от ЗЧРБ. Счита, че е недопустимо административен орган само въз основа на своята собствена преценка, неподкрепена с

доказателства да постанови отказ на база на извършена справка. Въз основа на изложеното се иска от съда да отмени обжалваната Заповед и да върне преписката с указания на административния орган за произнасяне.

Редовно призован, жалбоподателят се представлява от адв. Я. С., който поддържа жалбата и моли за отмяна на постановения отказ.

Претендират се направените разноски.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. В. П. в писмени бележки моли да бъде оставена без уважение жалбата, съответно да бъде постановено решение, с което да остави в сила оспорения ИАА. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по подадено заявление с рег. № 300236/18.04.2024г. от З. Г. М., ЕГН: [ЕГН], гражданин на Ислямска република И. с разрешение за пребиваване №[ЕИК], валидна до 14.10.2026г., [дата на раждане], със статут на постоянно пребиваващ в Република България чужденец на основание чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, във вр. чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ.

Безспорно е установено, че чуждата гражданка кандидатства за събиране на територията на Република България със съпруга си Т. Х., [дата на раждане], гражданин на И. с национален паспорт № Н60604217, валиден до 29.11.2027 г.

Към заявленията чужденецът е приложил всички изискуеми документи съгласно чл. 12 и чл. 24 ППЗЧРБ.

В изпълнение на чл. 12, ал. 3 от ППЗЧРБ, административната преписка е изпратена за съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и дирекция „К. отношения“ МВнР с искане за становище по подадените заявления.

С писмо, вх. № 513000-32272 от 24.04.2024 г. по описа на СДВР, ДКО-МВнР е уведомило, че не възражава по заявлението за събиране на семейство на територията на Република България подадено от З. Г. М. да бъде издадено разрешение за събиране на семейство на територията на РБ на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ.

В хода на административното производство, съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ в отдел „Миграция“ на 17.05.2024 г. е получено писмо с рег. № RB 202001-001-03-M-6-1511 от 15.05.2024 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което е дадено отрицателно становище по подаденото заявление за събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

След извършена справка в информационните масиви на МВР се е установило, че Т. Х. от 08.09.2022г. е със забрана за влизане на територията на Република България на основание чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ.

На 06.06.2024 г. е издадено становище рег. № 513p-57648 (л. 28) до началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по подадено заявление рег. № 300236/18.04.2024 г. от З. Г. М. за получаване право на продължително пребиваване с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ.

На 06.06.2024 г. от ответника е издаден оспорения по делото отказ рег. № 513з-5988 по подадено заявление рег. № 300236/18.04.2024 г. на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 14 от ЗЧРБ.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима подадена е чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ рег. № 513з-5988/06.06.2024 г. е издаден от компетентен орган – от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, съгласно Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на директора на дирекция „Миграция“ (л. 79-80).

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административният акт е немотивиран. Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му, от което следва, че императивно изискване на закона е административният акт да е мотивиран. Мотивите на административния акт представляват единство от фактическите и правни основания за издаването му и тяхното наличие позволява на адресата на акта да разбере волята на административния орган и да защити адекватно правата и интересите си. Мотивите имат съществено значение и за съда при осъществявания контрол за законосъобразност и липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения административен акт. Фактическите и правни основания за издаване на акта, относно отказа за събиране на З. Г. М. със съпруга ѝ, съставляващи мотиви на административния орган се съдържат в приложените по делото доказателства, като в акта си административният орган изрично се е позовал на тях.

Решението е мотивирано от фактическа и правна страна – отказ на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ: „Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.“, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Оспореният акт е издаден при спазване на приложимите материално-правни норми.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Според посочената в заповедта хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 1 от закона, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗЧРБ определя, че директорът на дирекция

„Миграция“, директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица, разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване, след получаване на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност".

Съгласно чл. 6, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) една от основните задачи на МВР е защита на националната сигурност и тя се изпълнява включително чрез дейността по събиране, анализ и оценка на информация, свързана с националната сигурност (чл. 7, т. 1 от ЗМВР). Дирекция "Миграция" е основна структура на МВР (чл. 9, ал. 1, т. 5 от ЗМВР).

От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“ може да се приложи, както на базата на обстоятелства, установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ становище от ДАНС.

Отрицателното становище на ДАНС не е възприето безкритично от административния орган. Видно от мотивите на административния орган, той е осъществил самостоятелни действия, изразяващи се в справки в информационните масиви на МВР. Органът е установил, че Т. Х. е в масивите за нежелани в страната чужденци – чл. 21а, ал. 1 ЗЧРБ. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на отказа.

В хода на съдебното производство е изисквана преписката от ДАНС, която е обособена в отделен класифициран том. В този том се съдържат данни, които могат да доведат до извод, че Т. Х. представлява опасност за националната сигурност. Това, което е от значение за случая е обстоятелството, че административният орган е осъществил самостоятелна преценка на правнорелевантните факти.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните съдържащи класифицирана информация, събрани от ДАНС, като достоверни. По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС, агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от същия закон ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ. Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплахата за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата.

Настоящия състав счита, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В тази връзка, съдът счита, че основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Отказът за издаване на разрешение за продължително пребиваване е основан на становището на ДАНС в съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 12, ал. 3 от ППЗЧРБ. Становището е, че по отношение на съпруга на заявителката - З. Г. М. са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, а именно Т. Х. е в списъка на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. По делото са събрани доказателства, които са в подкрепа на тезата, че Х. представлява заплахата за националната сигурност. Съгласно чл. 21а от ЗЧРБ, „Министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1 от същия закон.“

С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. Освен това, данните по делото обосновават извод, че няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на продължително пребиваване в Република България.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В тази връзка трябва да се има предвид, че становището на ДАНС по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ не представлява акт, подлежащ на отделен съдебен контрол, като пътят за защита срещу същия е в настоящето производство по обжалване на отказа, доколкото следва да се осигури съдебна защита и ефикасен съдебен контрол върху засягащите лицето актове.

На следващо място, настоящия състав следва да отбележи, че в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи са очертани рамките,

в които, при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В конкретния случай, изложените възражения за накърняване правото ѝ на семеен живот, както на нея така и на нейния съпруг, не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. Отказът е съобразен с принципите на съразмерност и пропорционалност, предвидени и в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Водим от изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение на разноските

При този изход на делото въз основа направеното искане и чл. 143, ал. 3 АПК на ответника трябва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Г. М., ЕГН: [ЕГН], гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] , срещу Заповед рег. № 513д – 5988 от 06.06.2024г. с която е постановен отказ от началник на отдел „Миграция“ - СДВР, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 14 от ЗЧРБ, за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България с цел събиране на семейство на основание чл. 12 от ППЗЧРБ, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА З. Г. М., ЕГН: [ЕГН], гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“– МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.